

[Bertel Dahlgaard.]

jeg f. eks. var trådt ind i en trepartiregering, som der sidste efterår var tale om eventuelt kunne dannes, i relation til Atlantpagtspørgsmålet. Jeg kan ikke tiltræde den betragtning. For det første var jeg selvfølgelig ikke trådt ind i en sådan regering og havde tiltrådt den politik, der førtes på dette område. Det ville selvfølgelig heller ingen have forlangt. Men dernæst må den højtærede minister ikke glemme, at på dette område herskede der internationale forpligtelser, der ikke kunne ændres, og der stod bag den politik et overvældende flertal i rigsdagen, der ikke kunne ændres. Men med hensyn til smørrationeringen havde der i folketinget været et flertal mod dens ophævelse, hvis den højtærede minister havde stemt efter sin overbevisning. Den smørrationering, hvis ophævelse den højtærede minister siger er uforsvarlig, kunne ikke ophæves uden den højtærede ministers stemme. Jeg må sige, at jeg kunne ikke tænke mig, at jeg ville være gået ind i en trepartiregering og have været med til at gennemføre en politik, som jeg ellers kunne have haft mulighed for at hindre.

Jeg synes iøvrigt ikke, ministeren har ret i, at dette, at man eventuelt benytter ligningen fra 1949 som grundlag for udskrivningen af en skat, der betales i 1950, overhovedet kan henføres til eller nærmer sig begrebet en lovgivning med tilbagevirkende kraft. Det kan ikke være rigtigt.

Den højtærede minister besvarede overhovedet ikke spørgsmålet om, hvorvidt han kunne tænke sig en administrationsordning som den, jeg har tænkt, et samarbejde over hele fronten med hensyn til sparekasserne. Det er måske også meget godt, at det ikke besvares. Jeg håber, at det er et af de områder, hvorom der kan blive en frugtbar forhandling.

Den højtærede minister mente, at jeg havde sagt, at der kunne opnås opimod det dobbelte i besparelser på statsbudgettet. Nej, det har jeg ikke sagt, jeg har talt om nedsættelser gennem besparelser på bevillingerne, nedsættelser på investeringen, både med hensyn til stat og kommuner; det sagde jeg udtrykkeligt.

Efter den udtalelse, den højtærede minister fremsatte angående pristallet, må jeg forstå det sådan, at det ikke er regeringens

hensigt at erstatte pristallet med et såkaldt velstandstal.

Den højtærede minister spurgte mig dernæst, om jeg ønskede en udbyttebegrænsningslov. Nej, jeg ønsker færrest mulige indgreb på alle områder, men det er ikke det, det drejer sig om. Det, diskussionen drejede sig om, da jeg rejste spørgsmålet, var, om den højtærede minister mener, at han ved en lovgivning kan hindre visse befolkningsgrupper i at søge kompensation for forøgede skattebyrder, medens andre befolkningsgrupper har fri bane. Det er spørgsmålet, og noget sådant kan det radikale venstre i hvert fald ikke tænke sig.

Den højtærede minister skuffede mig en lille smule til slut på et, om jeg så må sige, mere formelt område, idet den højtærede minister mente, at han havde et bevis på, at det, at man talte om disse ting og forberedte en lovgivning, virkelig kunne sætte forbruget ned; et bevis derpå var, at han havde hørt, at der var en nedgang i annoncemængden hos et morgenblad forleden. Jeg havde ikke troet, at den højtærede minister som økonom og statistiker kun kunne tænke sig een årsag til en indtrådt begivenhed. Der er også den mulighed, at de pågældende annoncører ikke mener, at det er nødvendigt at annoncere så meget, fordi kunderne finder grund til at skynde sig at komme og købe uden annoncer.

Efter at have hørt de ærede medlemmer hr. Edvard Sørensen og hr. Hans Pinstrup følte jeg egentlig en dyb trang til at tage den højtærede minister i forsvar. Nu ved jeg selvfølgelig, at det slet ikke er nødvendigt eller påkrævet, men alligevel vil jeg dog gerne sige, at når det ærede medlem hr. Edvard Sørensen kom ind på den tankegang, at den personlige, private opsparing vil mindskes i betydelig grad på grund af indførelsen af en bunden opsparing gennem lovgivningen, så er jeg ikke enig med ham. Jeg tror heller ikke, det ærede medlem overhovedet kan anføre noget som helst argument for, at den bundne opsparing, vi havde fra 1943 til 1945, førte med sig en mindre trang hos befolkningen til at spare privat. Det ærede medlem har selvfølgelig ret i, at det er vigtigt at føre en politik og gennemføre en lovgivning, der påkalder den private opsparing. Det er klart. Det er en politik, der skal føres på langt sigt. Men det,